

MENHIR

Så konstigt allt är i hjärnans vindlingar där skapas djupa spår av flyende tankar. Såg en bild på en Runsten som i sekler berättat om och ärat en man för alla hans gärningar.

Han levde och verkade i närheten av Mälarens vatten, som förde hans farkost långt bort till främmande länder.

Vi minns hans rykte och gärningar med denna sten, som står där han brukade sin ägandes jord och avlade sina barn.

Kommer att tänka på att i mitt minne där speglas, bilden av min farfar. Han vars grav och minnessten stod på den jord och på den åker. Där som han under sitt liv hävdat marken för sitt uppehälle och sin äring.

Vem minns denna förflutna passus, vi är så knapphändiga med att förmedla information till vår framtid.

Är det för att vi tror att det är ointressant för någon okänd.

Huggen blev stenen efter min farfar, men platsbyst blev förklaringen till att den transporterades bort och högs till makadam. Nu vilar hans ben samman med en främlings kropp.

Detta att veta att här vilar stoftet av någon som var delaktig i framtidens skapandet. Är så svårt att bevara.

De dödas åkrar tillåter ingen okänd att veta vem vi ärar med att resa sten som minne. Eller vill vi inte att framtiden skall veta vad som denna man, kvinna kan ha fört vidare till eftervärlden.

Minnets spår är ändå oförutsägbara och kan ibland förmedlas som fragment lösryckta ur sin verklighet.

Jag kommer ibland att tänka på den främmande gravplats som jag besökte förra seklet, gick bland dessa enkla stenar med samma år och datum för dödens besök.

Ingen förklaring, inget svar på frågan, varför. I flera rader stod de med minnen av en okänd död.

Okänd förblev de därför att döden kom på besök från okänd ort.

Envist letade jag vidare för platsen platsen var den rätta. Letade vidare bland okända namn och bland mängden av okända minnen. Fann till slut bland närtidens årtal den knapphändiga upplysning om den sökta nutida tragedin, hittade det jag sökte.

Två ensamma gossar, med årtalet och datum när livet uppstod och utslocknade.

Där låg bröderna. Anonym låg stenen bland alla andra anonyma.

Detta förblir mitt arv till eftervärlden, en olycklig händelse i ett främmande land.

När jag hade åkt kunde ingen besvara frågan, varför blev de här två små kvar, identitetslösa bland främlingar. Men med glädje läste jag mitt namn hos den ena brodern som prästen i dopets sakrament välsigna och änglarna förenar de två så att en inte skall ligga ensam och bortglömd.

Tiden förflyter endast i minnet är detta en dåtid eller är den alltid nutid. För mig var det en glädje att ta farväl av min gossar.

När sommarvärmen hade kommit och jag började åka med cykel. Då tog jag ofta en liten omväg in genom skogen för att ibland stanna vid en gammal rest sten, fullskriven är den med svårlästa runor.

Jag försöker se och läsa vad den har att berätta, men mest är det mina egna tankar den ger som svar på alla frågor. Tankarna endast mina i denna sommardoftande skog, där jag älskar att fördriva min fritid.

Nu när man nått till ålderns höst och ensamheten börjar göra sig påmind i frånvaro av kontakt med vänner och släkt. Speciellt fjärran är närsläktade, som barn och syskon, där frågorna alltid blir endast en obesvarad saknad.

Då kan närvaron av tankar kring alla minnen bland dessa resta stenar i vår Runstenstäta byggd vara ett bra fritidsnöje.

Orsaken till det ökade intresset kan vara flera.

Rent naturligt är att åldern är ett av dem.

Det uppstår då gärna tankar om det existentiella.

Ofta ikring frågan om det enda avtryck man tror sig kan skapat för sin avkomma, är avtrycket av sin egen död.

Man får beakta att minnet av den döde borde kunna leva synligt för evigt, men minnet av den levande kan bara finnas i nuet.

Vad lever människan för, om inte för sin tid i livet i nutid och det är då man skapar det som skall bli ett minne i efterlivet.

Men vilka gärningar förblir eviga.

Man vill gärna bli ihågkommen för vad man gjorde och vad man skapade av sin förmåga, detta gäller troligen för alla människor.

Kanske ett minne av något, som är något mera än minnet av den eviga sjukdomen som överskuggar och förblir ickegörandet av ett evigt liv.

Minnet kan lätt bli endast ett minnet av det som kallas död i förtida uttag, ett straff kunde man kalla det.

Asklundars anonymitet, där förblir tankarna realiteter.

Nu där jag står vid stenen i den forntida begravningsplatsen. Läser jag; Gunlög reste stenen efter...

Det var bara trälar och hundar som blev strödda minneslösa vid gravhögarna.

Kanske borde jag resa även en sten här efter de i min ätt som blev kvar i främmande land. Hugga namnet. årtal och farande landets identitet. Kanske om eviga årsflöden är nådig och med tidens bevarande kraft. Har jag kanske då huggit mitt evighetsminne.

Mångfacetterad är den okända glädje apostelns namn, kanske någon i framtiden tror sig minnas vem jag var.

Uppstår det i fantasins ögonblick bland ristade stenar ett minne, ett komma ihåg. Att jag existerade en gång, när livet var levande i sol och glädje.

Tänd ett ljus och minns mig medan jag ännu är och inte bara det slocknade ljusets låga. Möt mig gärna i min verklighet i nuet.

Ett nytt år väntar mig.

Solljusets glädje ger hopp.

Även efter höstens Allhelgonatid.

Carpe Diem.

© Bosse 13 februari 2020.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bossepoet från Österbotten med Poeter.se id #53281 innehar upphovsrätten